

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: C. I. E.
e.č. X
státní příslušnost X
naposledy pobytem X

zastoupen Mgr. Vratislav Tauber, advokát
sídlem HLADÍK & TAUBER, advokátní kancelář, v.o.s
Lidická 960/81, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
sídlem poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2023, č. j. OAM-779/ZA-ZA12-D07-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Vratislavu Tauberovi, advokátu, sídlem HLADÍK & TAUBER, advokátní kancelář, v.o.s., Lidická 960/81, Brno, se přiznává odměna za zastupování žalobce v soudním řízení ve výši **10466,50 Kč**, která mu bude vyplacena ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně na náklady státu.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2023, č. j. OAM-779/ZA-ZA12-D07-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla posouzena dle podle § 10a odst. 1 písm. b) tohoto zákona jako nepřipustná s tím, že příslušným státem k projednání žádosti o azyl je Francouzská republika (dále také jen „Francie“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce vycestoval ze své země do Paříže za využití víza uděleného Francouzskou republikou. Po přicestování setrval v Paříži u muže, který mu nabídl stravu a ubytování. Tento muž byl homosexuál a žalobce obtěžoval. Do ČR se žalobce dostal vlakem dne 12. 6. 2023. Cestovní doklad ztratil. Je svobodný a má jednu dceru, která žije s matkou v JAR. Vyřídil si francouzské vízum, protože tam žije mnoho obyvatel černé pleti. Původně tam chtěl zůstat, ale z důvodu obtěžování ze strany svého ubytovatele (který jej i živil), se rozhodl odejít. Proto přicestoval do ČR, která se mu zamlouvá. Žalobce se obává, že ve Francii by jej onen muž mohl najít za pomoci svých kontaktů. Žádné důkazy o výhrůžkách nemá. V EU nemá žalobce žádné příbuzné ani blízké sociální vazby.
3. Žalovaný v průběhu řízení zjistil, že žalobci bylo vydáno schengenské vízum s platností ode dne 16. 1. 2023 vydáno francouzské vízum s možností jednoho vstupu a maximální délkou pobytu 15 dní. Proto je podle žalovaného třeba aplikovat kritérium čl. 12 nařízení Dublin III. Francie přípisem ze dne 3. 7. 2023 uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce podle čl. 12 nařízení Dublin III.
4. Žalovaný se dále zabýval otázkou systémových nedostatků ve francouzském azylovém systému, přičemž vycházel z dokumentu Informace OAMP Francie ze dne 18. 1. 2023, z něhož plyne, že francouzský systém je plně koherentní se systémem v ČR a je v souladu s normami EU. Žalovaný poukázal stran podmínek ve Francii na rozsudek ESLP B. G. a ostatní proti Francii ze dne 10. 9. 2020, podle něhož ani životní podmínky ve francouzském stanoveném táboře na parkovišti nejsou v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
5. Žalovaný dále hodnotil možnost aplikace čl. 17 nařízení Dublin III a shledal, že důvody pro jeho uplatnění nevidí. Především uvedl, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky, a nevyjádřil žádné závažné námitky proti azylovému řízení ve Francii. Nemá žádný závažný zdravotní omezení. V ČR nepobýval a nemá tu žádné kulturní vazby. Je samostatný a soběstačný. Nenáleží do kategorie tzv. zranitelných osob ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný zdůraznil, že po příjezdu do Francie na žalobce bude nahlíženo jako na nového žadatele o udělení mezinárodní ochrany, přičemž dostane finanční podporu a možná i ubytování.

Žalovaný tak uzavřel, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, neboť příslušným členským státem je Francouzská republika. Proto zastavil řízení ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu.

III. Žaloba

6. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce především uvedl, že jako účastník řízení byl zkrácen na svých právech. V první řadě namítl, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost jeho předání do Francie s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III ve spojení s čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení. Poukázal konkrétně na přetíženost francouzského azylového systému a uvedl, že v roce 2021 žilo ve Francii 7 milionů přistěhovalců (tzn. 10,3 % obyvatel).
7. V prvé řadě žalobce poukázal na nedostatečné posouzení možnosti jeho předání do Francie s ohledem na čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 nařízení Dublin III. Poukázal na judikaturu správních soudů, podle níž je žalovaný jako odborný správní orgán povinen zabývat se otázkou systémových nedostatků v příslušném členském státě. Pokud v řízení vyvstanou okolnosti, které by mohly mít určitou relevanci z hlediska uvážení žalovaného o případném použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III, má žalovaný povinnost nepoužití uvedeného ustanovení alespoň stručně odůvodnit tak, aby měl soud možnost přezkoumat, zda nedošlo k překročení mezí správní úvahy anebo jejímu zneužití.
8. Dále žalobce uvedl, že není vhodné, aby jeho žádost projednával stát, v němž nemá zájem pobývat. V ČR by si chtěl najít práci a začlenění do společnosti, má zde již přátele. Ve Francii nikoho nezná, kromě muže, který ho měl sexuálně obtěžovat a vyhrožovat mu. Žalobce je toho názoru, že čl. 3 bod 2 Nařízení Dublin III umožňuje, aby ČR rozhodla o jeho žádosti bez nutnosti předání do Francie.
9. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému u k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí. Žalobce neuvádí žádné zásadní skutečnosti, pro které by v jeho případě nebylo možné předat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu do Francie, typicky např. systémové nedostatky tamního azylového řízení. Z žaloby nejsou ani patrné žádné osobní či rodinné důvody, pro které by měla být žádost žalobce řešena právě a jen v České republice.
11. Podle čl. 12 odst. 4 Nařízení Dublin III, pokud je žadatel držitelem jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil. To je právě případ žalobce, který byl v době

- podání žádosti (dne 12. 6. 2023), kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem víza č. X vydaného Francouzskou republikou dne 16. 1. 2023 s možností jednoho vstupu a maximální délkou pobytu 15 dní ode dne 3. 3. 2023 do dne 2. 4. 2023. Žalovaný pak s ohledem na to požádal dne 20. 6. 2023 Francouzskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Dne 3. 7. 2023 obdržel správní orgán informaci, že Francouzská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.
12. Žalovaný nad rámec žaloby připomíná, že se zabýval i existencí případných nedostatků azylového řízení ve Francii, tj. zda existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti správní orgán vycházel zejména z dokumentu: Informace OAMP Francie ze dne 18. 1. 2023, ze kterého je zřejmé, že francouzský systém je plně koherentní se systémem České republiky a zároveň v souladu s normami EU. Žalovaný nicméně připustil, že Informace OAMP potvrzuje, že ubytovací kapacity pro žadatele o azyl ve Francii jsou nedostatečné.
13. Stejně tak nad rámec žalobní argumentace žalovaný zdůrazňuje, že se zabýval situací žalobce i ve světle čl. 17 Dublin III, podle kterého se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Podstatou článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce nemá na území České republiky žádné přímé rodinné příslušníky vyjmenované v čl. 2 Nařízení Dublin III.
14. Stran potíží žalobce s obtěžováním ve Francii žalovaný uvedl, že má možnost řešit tento problém s odpovědnými orgány a policií, nikoliv vycestováním do jiného členského státu. Žalovaný upozornil, že zjistil ze systému CIS, že žalobce pobýval v ČR již mezi daty 18. 3. 2023 a 4. 4. 2023.

V. Řízení před krajským soudem

15. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud nepřiznal podané žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 9. 3. 2021, č. j. 33 Az 4/2021-19, které nabylo právní moci ke dni 11. 3. 2021.
16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) ke dni vydání rozhodnutí soudu. Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany,

nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

17. Soud ve věci nařídil **ústní jednání** na den 6. 11. 2023, neboť žalobce takový postup soudu požadoval. K prvnímu termínu ústního jednání se žalobce nedostavil. Jelikož doručení předvolání nebylo řádně vykázáno, přikročil krajský soud k odročení jednání na den 28. 11. 2023. Při tomto ústním jednání konaném za účasti žalobce, jeho zástupce, ustanovené tlumočnice a zástupce žalovaného krajský soud označil předmět přezkumu a vyslechl přednesy obou stran. Žalobce dostal příležitost se k věci osobně vyjádřit. Zdůraznil, že se obává návratu do Francie z důvodu hrozby od člověka, u něhož tam bydlel. Dále soud shrnul podstatný obsah správního spisu.
18. Ze **spisové dokumentace** žalovaného zejm. vyplývá, že dne 15. 6. 2023 byl se žalobce proveden pohovor, v němž žalobce vyličil problémy se sexuálním obtěžováním ve Francii. Do Francie se nechce vrátit kvůli tomuto muži. Problém s tímto mužem neřešil na policii ani jinde. Ve spisu je založen doklad o akceptaci přijetí žalobce zpět do Francie ze dne 3. 7. 2023, jakož i Informace OAMP ze dne 18. 1. 2023, v níž se zejm. uvádí pasáž (4.1) o postupu státních orgánů po příjezdu navrátilců (dublinké řízení). Tyto osoby se potýkají s praktickými obtížemi (cestování do příslušné prefektury, nedostatek míst v ubytovacích zařízeních). Při seznámení se s podklady žalobce uvedl, že nechce navrhnout doplnění podkladů. Připustil, že v ČR byl již dříve, a to na čtyřdenní pobyt a znovu vyjádřil přání setrvat v ČR, jelikož tu chce žít a pracovat.
19. Zástupce žalobce navrhl výslech žalobce, ovšem následně na provedení tohoto důkazu netrval. Krajský soud doplnil dokazování o zprávu AIDA (Asylum Information Database): Country report - France (update 2022), resp. o její podstatný obsah vztahující se k dublinkému řízení (zejm. příchozí procedury spočívající v převzetí či přijetí zpět do Francie a také statistikám počtu dublinkých navrátilců), a dále také k ubytovacím kapacitám ve Francii. K provedenímu důkazu účastníci neměli žádné připomínky. Krajský soud ukončil dokazování o po přednesení konečných návrhů ve věci přikročil k rozhodnutí o věci samé.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba **není důvodná**.
21. Krajský soud vycházel v předmětné věci ze skutkového stavu zjištěného žalovaným ve správním řízení, který obohatil v důsledku povinnosti posuzovat skutkový stav ke dni svého rozhodnutí také o poznatky týkající se současného stavu francouzského azylového systému v oblasti dublinkých transferů a přijímacích podmínek (zejm. ubytovacích kapacit).
22. Ohledně prvního žalobního bodu, v němž žalobce namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav věci ohledně možných systémových nedostatků ve Francii, krajský soud uvádí následující. Ve správním spise je založena Informace OAMP ze dne 18. 1. 2023 (Azylový systém – Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinký systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a

dublinské statistiky). Krajský soud pak z vlastní iniciativy doplnil dokazování ohledně stavu francouzského azylového systému zprávou AIDA Country Report France (update 2022).

23. V tomto ohledu krajský soud poukazuje názor Nejvyššího správního soudu obsažený v usnesení ze dne 20. 11. 2020, č. j. 2 Azs 134/2020 – 29, v němž Nejvyšší správní soud zaujal názor, že *„Žadatel o azyl, a to i osoba starší, jakou je žalobce, je obecně vzato povinen sdílet s členským státem, který je příslušný k vyřízení jeho žádosti podle pravidel nařízení Dublin III, i obecné obtíže, jež tento stát postihnou, včetně těžkostí v azylových procedurách, nepřesáhnou-li míru, která by se dala již považovat za nesnesitelnou. Takovými těžkostmi, jež je třeba zásadně snášet, mohou být i obtíže spojené se zajištěním bydlení, větší zdoluhavostí administrativních procedur a menším komfortem azylového poradenství či jiné asistence, jež azylový systém daného členského státu (u žalobce Francie) žadatelům o azyl poskytuje.“* Obdobně Nejvyšší správní soud uvažoval také v případě řešeném usnesením ze dne 14. 9. 2023, č.j. 2 Azs 125/2023-54, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že dílčí nedostatky francouzského azylového systému nedosahují rozsahu a intenzity, jež by i s ohledem na osobu stěžovatele mohly odůvodnit aplikaci čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III, podle něhož *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“* K závěru, že ve Francii nepanují závažné systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III, ostatně Nejvyšší správní soud dospěl i ve svých recentních usneseních ze dne 4. 8. 2023, č. j. 10 Azs 151/2023-31, a ze dne 19. 7. 2023, č. j. 9 Azs 141/2023-24.
24. Krajský soud tedy dospěl k názoru, že i když by odůvodnění rozhodných otázek případu týkajících se otázky systémových nedostatků zasloužilo více podrobností, nelze je označit nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. Zároveň krajský soud připomíná, že žalobce v řízení před žalovaným sice vysvětlil své důvody, proč do Francie nechce být přemístěn, ale nenamítl proti francouzskému přijímacímu systému žádná objektivní tvrzení, která by měla založit představu tzv. systémových nedostatků. Tvrzené statistické údaje obsažené v žalobě se neopírají o žádné konkrétní zdroje a netýkají se ani dublinského systému, nýbrž obecných otázek přistěhovalectví ve Francii. Obava žalobce z jednoho konkrétního člověka, který ho měl sexuálně obtěžovat, nezakládá tvrzení o systémových nedostacích francouzského azylového systému. Krajský soud k tomu dodává, že žalobce v době svého pobytu ve Francii služeb tamějšího systému nevyužíval, pročez s ním nemohl ani získat žádné negativní zkušenosti. Se svým problémem ohledně sexuálního obtěžování se neobrátil na příslušné orgány veřejné moci. Ani z doplnění dokazování aktuální zprávou AIDA Country Report France (update 2022) nevyplývalo, že by francouzský systém při provádění dublinského řízení (resp. přijímání tzv. dublinských navrátilců) trpěl systémovými nedostatky. Z informací obsažených v tomto dokumentu plyne, že sice tzv. dublinští navrátilci (s. 60-61 této zprávy) nemohou ve všech prefekturách využívat

všechny druhy ubytovacích kapacit, nicméně v posledních letech se zvýšil počet tzv. CAES, která tyto osoby mohou ubytovat (s. 104).

25. Krajský soud nedovodil, že by v jeho případě byly dány znaky zranitelné osoby se zvláštními potřebami ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu ve spojení s čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2013/33/EU ze dne 26. června 2013 (tzv. přijímací směrnice). Je potřeba zdůraznit, že právě individuální posouzení musí stát za úsudkem, zda určitá osoba typově náležící do určité kategorie zranitelných osob skutečně splňuje znaky zranitelnosti, či nikoliv. Samotná negativní sexuální zkušenost s osobou stejného pohlaví ještě z cizince zranitelnou osobu nečiní, přičemž žalobce to ani nenamítal.
26. Podstata žalobní argumentace je vztažena k aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III neboli tzv. doložky svrchovanosti. Podle tohoto ustanovení platí, že *„odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené.“*
27. Krajský soud konstatuje, že žalovaný se otázce aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III v rámci napadeného rozhodnutí věnoval. Krajský soud při posouzení jeho postupu vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, v němž se uvádí, že *„Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným členským státem) neznamená právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsanych typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.“*
28. Krajský soud uvádí, že neshledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným z pohledu namítaného posouzení čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný vyhodnotil, že žalobce nelze považovat za zranitelnou osobu, což zcela odpovídá skutečností zjištěným ve správním řízení. V posuzované věci z azylového příběhu žalobce nevyplývají žádné indicie v tom směru, že by byl osobou zranitelnou či osobou se specifickými potřebami. Žalobce pak v České republice nemá žádné osobní, rodinné a soukromé vazby, které by mohly odůvodnit jeho fixaci na zdejší prostředí. Krajský

soud přes poměrnou stručnost odůvodnění žalovaného k této otázce nenašel důvody, pro něž by bylo nezbytné se příběhem žalobce z hlediska aplikace tzv. doložky svrchovanosti zabývat podrobněji. Proto ani v tomto ohledu neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

29. Jakkoliv tedy mohlo být posouzení žalovaného ve vztahu k možnosti aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III na situaci žalobce značně podrobnější, krajský soud je nepovažuje za nepřezkoumatelné, neboť sice stručně, ale věcně správně zdůvodňuje, proč žalovaný nesáhl k převzetí příslušnosti k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

30. Ze všech shora uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu jako nedůvodnou, a proto rozhodl o jejím zamítnutí, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci nebyla žádnému z účastníků přiznána náhrada nákladů řízení, neboť žalobce byl v řízení neúspěšný. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný a jde o správní orgán, jemuž se v souladu s ustálenou judikaturou obvykle náhrada nákladů ani v případě úspěchu ve věci nepřiznává.
32. O odměně ustanoveného zástupce rozhodl krajský soud v souladu s ustanoveními vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Přiznal odměnu za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, účast u nařízeného jednání dne 28. 11. 2023 v délce nepřesahující dvě hodiny) v sazbě 3100 Kč za jeden úkon právní služby a režijní paušál ke každému úkonu. Dále krajský soud přiznal také mimosmluvní odměnu ve výši jedné poloviny za úkon spočívající v účasti zástupce na nařízeném jednání dne 6. 11. 2023, které pro nesplnění podmínek (vykázání předvolání žalobce) neproběhlo (§ 14 odst. 2 advokátního tarifu), a režijní paušál k tomuto úkonu. Krajský soud zvýšil částku odměny o daň z přidané hodnoty, neboť společnost, jíž je ustanovený advokát společníkem, je plátcem DPH. Celkem náleží ustanovenému zástupci částka 8650 Kč, tedy celkem 10 466,50 včetně DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. listopadu 2023

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.

samosoudce